

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XXI, бр. 142 (2211)

Велико Търново, събота, 27 ноември 1965 г.

Цена 2 стотинки

Третият конгрес на БТС заседава

Вчера в конгресната зала на Партиния дом в Столицата започна работата Третият конгрес на Българския туристически съюз. Той ще продължи два дни и на него ще бъде поставена на отчет дейността на съюза през периода от Втория до Третия конгрес. Ще се направят и някои изменения и допълнения на устава, ще се избере нов ръководен орган на съюза.

На конгреса Великотърновската окръжна туристическа организация изпрати своите най-достоини и активни представители. Между тях са и първият секретар на Окръжния комитет на БКП Йордан Костов, председател на изпълкома на Окръжния народен съвет Димитър Тужаров, заслужилите дейатели на БТС Минчо Стефанов и Георги Рибаров и др.

Подготовката на конгреса бе съчетана и с честването на 70-годишнината на туристическото движение у нас. В тяхна чест туристите от окръга, които наброяват вече около 30 000, участваха в много излети, походи и екскурзии до исторически обекти, по партизанските пътеки и краеведски изследвания. От началото на годината досега в туристически походи са взели участие над 300 000 души. На дело се оцветява лозунгът на крехките строители „Почивният ден — сред природата“.

Във Велико Търново туризмът като организирано движение съществува от преди 63 години, в Лясковец от 50 години. Рано се е зародило движението и в Павликени, Страница, Калитенец. Затова някои от друствата, като това във Велико Търново, са удостоени с високото отличие „Кирил и Методий“ — I степен. В чест на конгреса нови трима делегати на туристическото движение бяха удостоени със званието „Заслужил деятел на БТС“ и още 10 души станали отличници на БТС.

Велик учител на пролетариата

(145 години от рождението на Фридрих Енгелс)

„Не може да се разбере напълно марксизмът и не може цялостно да се изложи, ако не се вземат под внимание всички съчинения на Енгелс“. Това е оценката на Ленин за първия приятел и помощник на Маркс Фридрих Енгелс. Днес, 70 години след смъртта му, неговият живот на пролетарски революционер, водач борба с „перо и меч“ по барикадите и като войнствувал публицист и учен, служи за пример на милионите борци за социализъм.

Революционната непримиримост на големия теоретик и организатор на пролетариата към сектантите, към псевдонаучните ревизии на марксизма отляго и отдало ни показват как последователно и днес трябва да се борим за единството на комунистическото и работническото движение.

Започнал заедно с Маркс големият дело — създаване и прилагане в практиката на научна теория на революционното пролетарско движение, след неговата смърт Енгелс го доведе докрай. Вторият и третият том на „Капиталът“ са систематизирани, редактирани и допълнени от Енгелс. Трудно е да се разграничи какво в това основно произведение на научния социализъм е написано от Маркс и какво от него.

Съвместната работа над „Светото семейство“, „Немска идеология“, редакторската работа в „Рейнски вестник“, програмата на революционното пролетарско движение — „Комунистическият манифест“ показват основите на дългогодишната съвместна работа на основоположниците на научния социализъм. На перото на Енгелс принадлежат редица самостоятелни икономически, философски и социологически трудове, които имат дискуссионен характер и помагат за правилното насочване на организираната борба на пролетариата. На него принадлежат и първите най-сполучливи популяризации на теорията на Маркс. Енгелс съумя правилно да приложи принципите на научния социализъм при анализа на редица обществени явления и да посочи много фактори, които да се имат предвид при изграждането на новото общество. Неговите напътствия, творческият подход към всички проблеми на съвременността служат и днес като верен компас на цялото комунистическо движение в неговата борба срещу ревизионизма и догматизма.

Разговарят за своята работа зеленчукопроизводителите.

За по-смела крачка в бъдещето

ЕДНА ХУБАВА ИНИЦИАТИВА на Окръжния комитет на Комсомола и Управлението на селскостопанското производство, станало вече традиция, събра завчера, вчера и днес в помещението на МТС — Велико Търново над 120 членни бригадир, звеноводи, механизатори и специалисти от кооперативните стопанства на окръга. Те дойдоха на тези другарски срещи, за да разкажат за своя опит, за своите сполуки през годината, за слабостите и трудностите, които са възпирали подема в тяхната работа, да споделят за бъдещите си планове и мечти.

Да приседнем за малко при

та и послушаеме. Първият ден от срещата — четвъртък. Разделени на две групи, днес разговарят зеленчукопроизводителите и лозари. При тях са и секретарят на Окръжния комитет на БКП Никола Кушев, и заместник-председателят на изпълкома на Окръжния народен съвет д-р Пеню Ненов.

В своята кратка беседа пред зеленчукопроизводителите Георги Костов, специалист по отглеждането на зеленчуковите култури при Управлението на селскостопанското производство, направи преглед на постиженията в окръга в тази област. Той говори за необходимостта от по-широкото прилагане на механизацията при обработката на зеленчуковите култури; за изграждането на специализирани тракторно-зеленчукови бригади; за изработването на технологична карта при отглеждането на всяка зеленчукова култура.

Завърза се непринуден разговор.

— Нашето стопанство има 2040 дк зеленчукови градини, — започна разказа си Любен Тодоров, агроном от Долнооряховския кооператив, за всеобщо зеленчуковото производство във Върбича. — От тях 240 декара са парникови площи. От 40 декара средно ранни домати от сорта Рома, засадени с разсадопосадка машина Акора, по лехобразно вия начин, получихме по 6,5 тона от декар. От други 14

Косио Хинчев

декара от същия сорт — по 9 тона. От парниковата рамка краставици набрахме по 16—17 килограма. А от шипките получихме 30 000, вместо заплащаните 6000 лева доход.

Той говори повече за агротехниката при отглеждането на различните зеленчукови култури, изхождайки от богат опит и традиции на върбишките градинари.

— И все пак, зеленчуковото производство в Долнооряховското стопанство е недостатъчно рентабилно, поради влагането на много ръчен труд. Затова нашият кооператив пристъпи към уедряване на зеленчуковите градини, с оглед да се приложи по-цяло-

стно и резултатно механизирана обработка. Във Върбича се подготвя 1500 декара градина. Вече са изравнени 600 декара. Градината ще се разшири до 2000 декара, — завърши Тодоров.

Един след друг говориха за интересни и полезни неща в своята работа много градинари.

Не по-малко интересна обаче, бе и срещата на лозарите. Беседата на Коста Спасов, специалист по трайни насаждения към Управлението на селскостопанското производство, предразположи към размисъл и откровен разговор. Механизаторът Косио Хинчев от Дъскот, който има едни от най-добрите резултати в окръга по механизираното обработване на лозята, каза:

— Дама с моя сменен тракторист Славчо Пенчев отглеждаме — 820 дк лозя, при прилагането на минимален ръчен труд от кооператорите. Аз пръскам с широкозахватна пръскачка и стигам до 400 декара на ден.

Широкозахватната пръскачка не се ползва с особено внимание от по-голямата част от стопанствата в окръга. А масово употребяваната ОНК е със седем пъти по-ниска производителност. Ето откъде идва и близо два пъти по-ниската себестойност на гроздето, произведено от Косио Хинчев и неговия другар.

Димитър Момъков, агроном в Добри дял, говори за значението на правилното и навременното колтуване на лозята за по-ранното и качествено узряване на гроздето. От това мероприятие, както и приложените материални стимули при брането, Лясковското стопанство е получило в повече над 90 000 лева от предсрочно предаденото количество екстра качество грозде.

В петък бе срещата на членовете в отглеждането на царевицата. На нея присъстваха и разказаха своя богат опит такива знатни механизатори, като героите на социалистическия труд Тодор Колев от Обединение, Стефан Райков от Поликраище, Тодор Янков от Ресен.

Днешната сбирка е посветена на животновъдството. При всички срещи се проектират подходящи късометражни научно-популярни филми.

Участниците и в трите срещи имаха възможност да разгледат добре уредената в станцията окръжна изложба по техническия прогрес в селското стопанство. Изложени са над 30 вида машини и съоръжения, дело на творци от ТКЗС, ДМЗ „Първи май“ — Полски Тръбеш и напоителната система в Павликени, създадени през периода 1963—1965 години.

Г. ДОНЕВ

Окръжната изложба по техническия прогрес в селското стопанство, уредена в МТС — В. Търново събуди голям интерес.

С ПОМОЩТА НА ТЕХНИЧЕСКИЯ ПРОГРЕС

Борбата за технически прогрес, за повишаване производителността на труда помогна на работниците от спиритната фабрика за Държавни захарни заводи — Горна Оряховица да постигнат забележителни трудови успехи. Тук се измени технологичната на ферментацията и дестилацията. Създаде се нова организация на работата, която даде възможност на майсторите и помощниците им по-добре да покажат уменията си.

Тези прогресивни изменения се отразиха на производството. Вчера фабриката за 24 часа произведе 54 000 — литра спирт, вместо 35 000, както е по дневен график. Това не е единично постижение. През последните 10 дни тук са произведени над плана 165 000 литра спирт. Обещанието на колектива да

произведе през четвъртото тримесечие надпланова продукция за 160 000 лева ще се изпълни до края на ноември.

Сега, след като прецениха възможностите си, работниците от спиритната фабрика дадоха ново обещание — през декември да дадат на държавата надпланова продукция за още 80 хил. лева. Като се има предвид, че спиртът, който се произвежда

тука, има качество, което отговаря на международните стандарти, този успех за твърждава високите трудови отличия, които носи колективът. Неговото желание — да не изпусне знамето на заводското първенство — по всички изглежда ще се изпълни.

СТ. ГРАДИНАРОВА
от Обществена редакция на в. „Борба“ в Горна Оряховица

ДОБРЕ ДА ПРЕЗИМУВАТ ЖИВОТНИТЕ

Изхранването на животните през зимата винаги е била една от основните грижи на Джулунчицкото стопанство. За разлика от други години, сега всичката слама е отлично съхранена. Кооперативът отделно закупи и извези немалки количества слама, също прибрана на сухо. Силажът е добротворствен. Почти половината е приготвен от консервирана зелена люцерна. Добро е качеството и на сеното, част от което е балирано.

Овцете имат над 400 куб. метра листников фураж, складиран близо до овчарниците. Там са и силажът, сеното и сламата за постелка. Въпреки достатъчната храна, стопанството за пръв път тази година не използва за хранене и лозовите пръчки. Докато други години те служеха за гориво, сега се обработват и ще се дават като храна на овцете. Животните все още се хранят със зелени цвеклови листа, дават им се и отпадъци от карфиола.

Управителният съвет на стопанството прие фуражния баланс. Наличните фуражи са разпределени по месеци. За младите и ремонтните животни се предвиждат повече и по-качествени храни. Друг въпрос за решаване е напълното оползотворяване на фуражите. За сламата той вече е решен. Тя се нарязва във фуражните кухни и, на пръскача с меласа, се дава на животните. Към лажите на свинете-майки редовно се прибавя и люцерново сено-брашно. Такова смилане на сено

трябва да се прави и при храненето на телетата, тъй като те са основните му консуматори. Време е към меласираните сега фуражи, а после и към силажа, да се прибавя карбамид, а храната на свинефермите да се приготвя с топла вода.

Приключи ремонтът и дезинфекцията на сградите, с изключение на овчарниците в Джулунчица.

При добро спазване на фуражния баланс и разумно изхранване животните в ТКЗС — Джулунчица ще презимуват добре.

СТ. Ж. КИРОВ
от Обществена редакция на в. „Борба“ в с. Джулунчица

Животновъдите от с. Родина спокойно срещат зимата. За да бъдат животните на топло и сухо през студените дни, фермите бяха ремонтирани навреме. Главната задача сега е пестеливо да се използват концентрираните и грубите фуражи, за да стигнат до края на зимата. Животните сега са в много добро състояние. Средният дневен прираст на телетата е 980 грама.

Голямо е напрежението в тези последни дни на годината, но вече ясно се очертава че планът за мялката ще бъде изпълнен и това радва всички. За съжаление обаче, за животновъдите са положени малко грижи. Битовите условия са лоши, не са осигурени отоплителни печки в стаите, а вече е твърде студено и това затруднява работата, убива желанието.

М. Димитрова

ПАРТИЙНАТА ПРОСВЕТА -- НА ПО-ВИСОКО РАВНИЩЕ!

В преустройството на партийната просвета Общинският комитет на БКП в с. Обединение проявява голяма инициатива, активност и творческо търсене на нови форми и методи на работа, спазва най-важното условие — изменение на съдържанието и проблематиката, насочването към ония конкретни проблеми и задачи, които се решават от хората, които ще служат на хората в практиката.

От изградените през настоящата година общо 23 просветни звена, преобладават кръжочите — 15. В тях е застъпено изучаването на философия, основи на марксизма-ленинизма, история на БКП и история на КПСС, научен комунизъм, Уставът на БКП, политикономия. Освен кръжочите, има и шест школи за комунистически труд и една за масова политическа просвета. Изграден е още един семинар по марксистско-ленинска естетика и един университет.

Както се вижда, в различните форми, и особено в кръжочите, е дадена преднина на идеологическите дисциплини, изучаването на които, ако става в тясна връзка със социалистическата ни практика, не може да не доведе до по-голяма насоченост и резултатност в борбата за изграж-

дане на комунистически миропредставления. Но това би могло да се постигне само, ако партийният комитет, партийните организации, и особено пропагандистите, проявяват творчество в разработката и внасят по-голяма конкретност в темата на учебното звено, в разработката на въпросите. Не се ли отнесат достатъчно сериозно към това, задоволят ли се само с онова, което се дава в примерните тематични планове и програми на Централния комитет и не внасят нещо по-конкретно в тях, не ще помогнат за повишаване на действителността на партийната просвета, за нейното още по-тясно свързване с практическите задачи на хората. Оттук и другото, също така много важно изискване — какви ще бъдат методите на работа в звеното, доколко пропагандистът ще съумее да организира и подготви така занятията, че то да събужда жив интерес към четене и обсъждане на проблемите, да учи слушателите да правят изводи, да изпичат поука за практическата си дейност.

На такова равнище ли преминават занятията на просветните форми в Обединение!

Проверката, която бе извършена в три кръжока и една школа за комунистически труд, не може

да даде пълна представа за всичките 23 просветни звена, но някоя неща бъдат основателна тревога. Какви са те!

Може би, най-напред ще трябва да кажем за незадоволителната дисциплина. Почти всички не започнаха навреме, имаше отсъстващи. В кръжока по история на БКП, с ръководител Никола Стоянов, от 14 участници дойдоха само шест и по средата на занятията още двама. Трима от отсъстващите не са били и на първите две занятия, но партийната организация не им е потърсила отговорност.

За разлика от пропагандиста Йордан Колев, който ръководи кръжока по изучаване Устава на БКП и, който си служи с план, не чете, а говори и то много живо и увлекателно, ползва много примери из дейността на общинската партийна организация, пропагандистът Никола Стоянов е приел един отечен вече метод — метода да чете направо от учебника. А всички знаем, какво огромно възпитателно въздействие оказва на трудещите се и особено на комунистите, изучаването на историята на Българската комунистическа партия. Който и период от нея да разглежда, пропагандистът може и е длъжен да го доведе до съв-

ременността — да покаже поуките от него за сегашната борба на Партията. Допусне ли, обаче, шаблонно, повърхностно, сухо и откъснато разглеждане на предвидената тема, резултатът няма да има. Не биха се очаквали добри резултати и от такова едно занятие, каквото проведе пропагандистът Стоянов. Защото в продължение на един час не може да прочете написаното в учебника по темата: „Влиянието на Великата октомврийска социалистическа революция в България. Началото на большевизацията на Партията. Септемврийското въстание — преломен момент в большевизацията на Партията“. По време на занятията имаше другари, които не слушаха, разговаряха. Друго щеше да бъде, ако пропагандистът изясняваше само основните моменти от темата, ако ги разказваше, ако беседваше със слушателите си. Тогава занятият не би приключил на читателска група.

Несполучлив излезе и опитът да онегледат материална чрез ползуването на албума „От Бузлуджа до 9 Септември“.

Онагледяването е положителен метод. Той недостатъчно се използва и от пропагандистите на другите учебни звена. А е необходимо и по-голямо актуали-

СТ. АЛЕКСАНДРОВ

За мир и щастие на децата

(По случай 20 години от създаването на МДФЖ)

НА 26 НОЕМВРИ 1945 ГОДИНА, когато Европа още беше в развалини и във въздуха се чувстваше димът на пожарите и шумът на взривовете, представители на 40 страни от различни континенти се събраха в Париж, за да обменят мисли за бъдещето на света. Тогаваше се роди една от най-масовите международни организации — МДФЖ, която на 1 декември ще празнува своето двадесетилетие. Това бе смела стъпка. Феминистката откри нови възмож-

ности за проява на международна солидарност и развитие на дружбата между жените от целия свят. И сега, преплитайки документите, в които са запазени тези събития, откриваме колко остро са усещали нейните основателки нуждата от дружба и солидарност между народите, колко силна и непреклонна е била волята им да запазят мира на нашата планета, колко вяра са имали в бъдните дни, за да прозвонят клетвените слова:

„Ще защитяваме икономическите, политическите, юридическите и социалните права на жените. Ще се борим за създаването на условия, необходими за щастливото и хармонично развитие на нашите деца и на бъдните поколения. Ще се борим за пълното унищожаване на фашизма във всички му проявления, за пълна демокрация в света. Ще се борим непрестанно за осигуряването на траен мир, който е единствената гаранция за щастieto на нашите семейства и на нашите деца“.

Изминаха двадесет години. Жените, които през последната война защитаваха оскъдното парче хляб на своите деца, свободата на родната си, справедливостта и мира, не отстъпиха от своята клетва. Изминалите години са низ от битки в името на великата цел, която МДФЖ си постави.

Будапеща. Декември 1948 година. Вторият конгрес на федерацията прие „Манифест на мира“, в който е казано: „С обединени усилия ще спечелим сражението за мир!“

Вина. По инициатива на МДФЖ през 1952 се свика Международна конференция за защита на децата. Отзоваха се 64 страни.

Обръщението, което прие тази конференция, достигна до сърцата на бащите и майките, възпитателите и лекарите от цялата земя. Това обръщение стана стимул за широко световно движение в защита на детето.

Лозана. 1955 година. Световният конгрес на майките прие манифест: „Ние не искаме нашите синове да се убиват един друг. — Ще се борим за разоръжаване, ще се борим кредитите, предназначени за производство на оръжия, да отиват за строителство на жилища, болници, училища, родилни домове, за подобряване положението на децата.“

1962 година. Световен форум

Човештина, другарство, взаимопомощ

— ГИТАТЕ МЕ за прояви, от които лъха човештина, топлина, другарство, взаимопомощ. Как да ви кажа — това нито се мери, нито се тегли. То може да се види във всяка наша постъпка — и Йонка Цветкова, ръководителка на звено за комунистически труд в ТКЗС „Октомврийска победа“ — Полкравие, припомни не една случка.

Ето, Митка Крайнова започна строеж на нова къща. Но тухлите са доста настрана от строежа. Трябва да се превърлят. А няма може сама тя да стори това? И цялото звено няколко вечери поред свършва тая работа.

Къща си построи и Елена Сомова. Когато тя бе вдигната до покрив, всички отиват да занесат пешкири. Сутринта на върха на покрива се развяваха 15 пешкира. На някоя друга къща не е било така.

Ами Костадинка? Сама жена. Ако закъсне вечер, няма кой да ѝ помогне. И звеното решава да ѝ освобождава от работа по-рано от другите, без да ѝ намалява надниците, без да ѝ лишава от 11—12 лева месечно.

Йонкиното звено е едно от най-веселите, най-сплотените. В него има дружба, истинска дружба. Не случайно кооператорите от звеното бяха наречени „сестрете“.

Един ден Маринка Новокова си напраща очите. В продължение на десет дни е трябвало да ходи на проверка в болницата във Велико Търново. Но как? Сама не може. И всеки ден по една от дружки-те ѝ ѝ придружава. Помагаха ѝ и в къшната шетля. Работеха здравата, защото трябваше да изпълняват и нейната, и на кооператорката, която я придружава, норми.

Това са само някои случаи от многото. Може да се разкаже и за Митка Караславова, която един ден се свива на кълбо от болни на блока и бива откарана при лекар, без да е лишена от надница, и за подаръците, които си поднасят при строеж на нова къща, или по други поводи, за услугите, които си правят една друга.

ЗА ПТИЦЕФЕРМАТА, ръководена от Пъша Пенкова, ми разказа Димитър Велчев, зам.-председател на ТКЗС в Долна Оряховица. Вече трета година тя е носител на званието „Ферма за комунистически труд“.

Пъша и нейните дружки доказаха на дело, че птицевъдството може да бъде рентабилно. Тази година едно яйце им струва по 0.037 лв. при план 0.070. Ако процесите бяха механизирани, щяха да стигнат и по-нагоре — 0.025. Успехът се дължи на хората, на птице-

въдките. Работят така, че днешната работа за утре да не остава. Спазват установения режим, особено джоджидането, даването на топла храна и люцерна. Правят редовно производствени съвещания. Четат книги. Обсъждат филми, разкази и пр. Почитат и уважават патрона на фермата — Петър Ризов. Колективът е сплотен, единен. Всички се чувствуват близки, като сестри. По едно време искали да им съвратят фуражира, но те хранили буй и с парите, които взели от продадените пашкули, сега осигуряват заплатата на фуражира.

Много, много още може да се разкаже за Пъша Пенкова, за жените от нейната ферма.

К. СИМОВА

на жените в Брюксел.

1963 година. Световен конгрес на жените в Москва. В Обръщението, прието на Московския конгрес от представителките на 113 държави, гласят на федерацията в защита на децата, мира и човешкото достойнство на народите, звучи твърдо и непреклонно.

София. Октомври 1964 година. Проведена бе сесия на МДФЖ. Краят на октомври 1965 година. Залцбург — Австрия. На тържествена сесия бе отбелязана двадесетгодишнината на организацията.

От рождението на МДФЖ до сега станаха големи изменения. Много страни на Азия и Африка извоюваха своята независимост, други подеха борба за освобождаване. Националните организации на МДФЖ израснаха, укрепнаха и сега тяхната инициативност дава радващи плодове.

Жените са в първите редици на демонстрациите против войната и атомното въоръжаване, расовата дискриминация и политиката на апартейд, за амнистия на всички политически затворници.

На сесията в Залцбург Съветът на федерацията се обвързва към жените и майките с апел да бъдат бдителни, да стоят на стража за независимостта на своите страни, на стража на мира, да се борят за пълна забрана на атомното оръжие и неговото разпространение, за създаването на безатомни зони, за мирното разрешаване на германския проблем, за прекратяване на войната във Виетнам и Доминиканската република.

МДФЖ призовава жените от всички страни да се обединят и със задружени усилия да подготвят за децата си онова щастливо време, когато няма да има мизерия и война.

Международната демократична федерация на жените навършва 20 години, но нейната цел е същата — укрепване единството на жените в борбата за разоръжаване, за щастие на децата, за мир, за национална независимост и социален прогрес, за международна солидарност и дружба.

Здравка ДИМИТРОВА

„МЕЖДУНАРОДНАТА ДЕМОКРАТИЧНА ФЕДЕРАЦИЯ НА ЖЕНИТЕ ОБЕДИНЯВА ЖЕНИТЕ, НЕЗАВИСИМО ОТ ТЯХНАТА РАСА, НАЦИОНАЛНОСТ, РЕЛИГИОЗНИ И ПОЛИТИЧЕСКИ ВЪЗГЛЕДИ, ЗА СЪВМЕСТНА БОРБА В ИМЕТО НА ЗАВОЮВАНЕ И ЗАЩИТА НА СВОИТЕ ПРАВА НА ГРАЖДАНКИ, МАЙКИ, ТРУДЕЩИ СЕ, В ИМЕТО НА ЗАЩИТА НА ДЕЦАТА, В ИМЕТО НА ОСИГУРЯВАНЕ НА МИРА, ДЕМОКРАЦИЯТА И НАЦИОНАЛНАТА НЕЗАВИСИМОСТ. ТЯ ПОМАГА ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ДРУЖБА И СОЛИДАРНОСТ МЕЖДУ ЖЕНИТЕ ОТ ЦЕЛИЯ СВЯТ“

Из Устава на МДФЖ, приет на първия конгрес

ЕУЖЕНИ КОТОН

ЕУЖЕНИ КОТОН — Фейтс (както се нарича по баща) е родена на 10 октомври 1881 г. в село Шарен — Маритим, Франция. Израснала е при баща си, обикновен скромен, трудолюбив човек, работещ като кантонер в селото. Често малката Еужени седяла при баща си и другарите му и им четяла на глас, разказвала им, изпълнявала цели сцени от пиеси на Мوليер.

Смелост и истинска любов

Видни деятелки на МДФЖ

ДОЛОРЕС БАГУРИ

МИНЬОРСКОТО СЕЛИЩЕ

Галарте, семейството на потомствени миньори — ето

където от 9 декември 1895 година започва животът на Долорес Ибарури-Пасионария. Миньори са баща ѝ, майка ѝ, братята ѝ, по-късно мъжът ѝ. Парчето хляб те изкарват трудно. Затова е почти невъзможно надарената Долорес да бъде изпратена да учи — учението не е по силите на нейното семейство. Пригледена е да постъпи в едно шивашко ателие, после да слугува в богато търговско семейство. Този момент от живота си тя сама нарича „дълбока кладенец, до който не достига слънчева светлина“.

Бедната девойка от испанското миньорско селище израства до генерален секретар на Испанската комунистическа партия. Животът на Долорес никак не е лек. Тя ражда шест деца, четири от които погребва в най-ранна възраст. Мъката на Долорес е мъка на хиляди испански майки. Борбата ѝ увлича, но тя дори и в дните, когато е в затвора, не забравя своя дом, своето семейство. Трудно е дори човек да си представи невероятната енергия и безстрашие на Пасионария през годините на гражданската война. С нейното име е свързана героичната защита на Мадрид и Барселона. Трогателни са испанските песни, посветени на нея. В една от тях народът ѝ нарича: „Майчице наша, маршируват нашественици, маршируват фашисти, майчице наша, върху нашата земя...“

От 1942 година Долорес Ибарури е генерален секретар на Испанската комунистическа партия — първата жена в международното работническо движение, заела този отговорен пост. Далеч от своята Испания, тя е винаги там, редом с борците, направлява, насърчава всяка тяхна стъпка към свободата.

Само след няколко дни тя — една от най-видните ръководителки и почетна председателка на Международната демократична федерация на жените ще навърши седемдесет години. За всички жени в света, обаче, тя винаги ще бъде образец на младостта, на революционния огън на своя народ, на моралната красота на испанските жени и майки, най-голямата гордост на милионите жени.

Клетвата на майките

ТОВА БЕШЕ преди 20 години. Загледнаха орфейните залпове, прекратиха се бомбардировките. Настъпи на земята дългоочакваната тишина. Оплаквайки мъртвите, живите мислеха за бъдещето, за това как да се устрои светът, че никога вече да не се повторят бедствията на войната.

Жените дадоха своя принос за разгрома на фашистките агресори и смятаха за свое свящо не право участието в следвоенното строителство. За това те горещо откликнаха на призива на международния инициативен комитет да се съберат в Париж на международен женски конгрес.

Сутринта на 26 ноември 1945 г. делегатките, пристигнали в Париж от 42 страни на света, загледнаха огромната зала Мютоаляте. В паметта ми се запечата дълбоко възлунувашата картина на конгресната зала: няколко приветствени лозунга и в дълбочината на сцената портрета на Даниел Казанова, героиня на френския народ, загинала във фашисткия лагер на смъртта Освенцим.

На шестия ден от работата

на конгреса — 1 декември 1945 година в тържествената обстановка беше провъзгласено създаването на Международната демократична федерация на жените (МДФЖ). В нея влизаха 80 милиона жени, обединени в 181 организации от 40 страни на света, жени с различни възгледи и убеждения, но обединени от общия стремеж да не допуснат никога възвръщането на фашизма, да преградят пътя на нова война, да се борят за демокрация и свобода, за достойно място на жените в обществото, за живота и щастieto на децата.

Никога няма да забравя този възлунуваш момент, когато участничките в Конгреса дадоха клетва за вяност на целите и задачите на федерацията. Тържествено и развълнувано звучеше гласът на Жанет Вермерш, известна общественичка на Франция, която четеше клетвата. Прави, делегатките повтаряха думите на клетвата. Всъщност нас чувствуваше, че се ражда нова, голяма обществена сила.

Л. ПЕТРОВА
зам.-председател на Комитета на съветските жени

СВЕТЛИНИ НА НОВОТО

ПРЕДОБЕДЪТ на 21 ноември. Небеля. На втория етаж в дома на Общинския народен съвет в Долна Оряховица е обзаведена грижливо и украсена с цветя, покривки, килим и пътеки голяма, слънчева зала. Председателката на съвета Кина Харлора крачи развълнувана из нея. Говори и току поглежда през прозорците навън.

— Това е нашата зала на младоженци и новородени. Обзаведохме я сега. Днес в

нея ще бъде сключен първият граждански брак. Ще бъдат обречени (кръстени) имената на първите нови граждани на

Долна Оряховица. Но ето, там... идват вече.

На вратата се почуква екипелно. Прекрчават прага на залата двама млади, щастливи родители — трактористът Моско Тодоров и шивашката работничка Величка Маринова. Те носят своя първороден син, за да получи име в живота. Впрочем не те, а кръстникът Георги Христов и кръстницата Пъша Досева имат това право днес.

— Добре дошли, започвайте! — приканва ги нежно, по майчински председателката.

След кратките ѝ въстпителни думи последва въпрос:

— Какво ще бъде името на новия гражданин?

— Името ще бъде Тодор. Тодор Москов Минков — отговаря кръстникът.

— Млади родители, да ви бъде честит синът! С него на шето село се увеличава с още един нов гражданин. Нека той живее в мир и щастливо в новото общество! Война никога да не помрачава неговия живот! — завърши своите пожелания председателката.

Редом със свидетелството за раждане, от Общинския народен съвет на новия гражданин се откъсва и предава спестовна вложовна книжка с влож от 10 лева. Завяват чаши за здравео и дълголетие на новия гражданин. От кенарения пешир се измъкна варена кокошка.

Но още несвършила церемонията, и в залата пристигат втори щастливи днес — Любен Димитров и Христина Лю-

бенова, и двамата работници в Държавни захарни заводи. Те носят втория си син, за да получи име. Той бе наречен Борис. Залата се изпълва с веселие и глъчавя. Но часът преваля вече дванадесет.

Дружбата между двамата селски младежи — комсомолци — електротехника Димитър Николов Бакалов от бригадата за комунистически труд на Марин Доброделиев при ДАП — Горна Оряховица и шивашката работничка Бонка Иванова Паназова, членка на бригадата за комунистически труд на Мара Хадживева към ТПК в Долна Оряховица, започна в началото на тази година. Тая дружба прерасна в една искрена и чиста любов, която в неделя ден на 21 ноември доведе Димитър и Бонка в залата на младоженци. Тяхната сватба бе

истински празник за двете бригади за комунистически труд. Те се сватосаха и свързаха, като взаимно си подариха двама от своите най-млади членове.

В залата настъпва тишина. И в тая тишина като звън по сърцето прозвучава въпросът на председателката:

— Димитре, ти желаеш ли да вступиш в брак с Бонка?

— Да!

— А ти, Бонке, желаеш ли да вступиш в брак с Димитър?

Нима беше необходимо да се пита!

Подписите са поставени по акта. Гражданският брак е сключен, сключен е договор за вярна дружба.

А сега, да се полее. Запекрява червеното вино. И... по стар народен обичай... „Горчило!“ — прозвучава в

залата. По гладкия асфалт пред Общинския народен съвет се люшва кръшната долнооряховска ръченица. Сватбеното шествие потегля за дома на младоженците. Тук свекърът и свекърката посрещат младоженците с бяла пшенична пирожка. Захранват ги с хляб и сол, запояват ги с червено вино. Те и кръстникът ги даряват със скъпи дарове.

В големите и модерни зали на селския ресторант се разстила богата сватбена трапеза.

И в днешния ден местният радиоапарат уреди своето традиционно предаване. „Още едно младо семейство“, „Още един нов гражданин на Долна Оряховица“ и пожела щастие на младоженците и новородените.

Генчо МУСИНКИ

В ИМЕТО НА ОБЩАТА ЦЕЛ

(По случай националния празник на СФРЮ)

НА 29 НОЕМВРИ тази година югославските народи празнуват 20-ти годишен ден на своята република. Този ден е същност и аспект на празник за СФР Югославия и той блисти със златни букви върху герба на републиката. Точно две години преди обявяването на републиката, т. е. на 29 ноември 1943 година, в самото сърце на окупирания Югославия, в свободния град Яйце, се състоя историческото Второ заседание на Антифашисткото вече на народното освобождение на Югославия. Тогава бяха взети три епохални решения: да се образува народно правителство; да се забрани на крал Петър да върне в страната и емигрантското правителство в Лондон да се обяви за незаконно; след освобождението

си Югославия да се превърне във федеративна република. Спиралките се на несъкрушимите сили на Партията, югославските народи не само изпълниха тези важни за демократичното развитие на страната решения, но за две десетилетия превърнаха своята родина в модерна социалистическа държава.

Първата задача на току-що родилата се народна държава бе да създаде мощна икономическа база. Затова след като бяха излекувани раните от войната, започна интензивно индустриализиране — големи металургични и машиностроителни комбинати осяха страната, електроцентрали се увеличили и добили на електроенергия от 1173 милиона квч. През 1939 г. достигна до 14180 милиона квч.

през 1964 година. Сега по-голямата част от износа съставляват промишлените стоки и то предимно произведени на машиностроенето, електроиндустрията, корабостроенето и металообработващата индустрия — отрасли, за някои от които преди войната не ставаше и дума. Днес прмишлената продукция на тези отрасли е почти 7 пъти по-голяма от преди войната. През последните десетилетия югославското стопанство засили още една област на своята промишленост — производството на стоки за широко потребление.

Сега напреднаха нови нужди и нови потребности за югославското стопанство и то се ориентира към изпълнението на две първостепенни задачи: да увеличи производството на

суровини, електроенергия и материали много повече, отколкото досега и да повиши още повече производителността на труда и на преработвателната индустрия. Стопанската реформа, която се провежда в СФРЮ, цели именно това — още по-сигурно да укрепи народното стопанство. А укрепването се изразява в постоянно модернизиране на техниката и технологията на промишлеността, в поставяне на преден план критерията на пазарната рентабилност и икономическа ефективност и пр. Тази стопанска реформа бе наложена от самото развитие на социалистическите икономически отношения в страната.

На много висока оценка се радва в Югославия и сътрудничеството й със Съвета за икономическа взаимомощ, което се оказва като издигане на икономическото сътрудничество между СФРЮ и останалите социалистически страни на по-висок етап. През деветте месеца на 1965 година към европейските социалистически страни бе отпратен около 40 процента от целия износ на Югославия.

Годишните, през които израсна и възмъжа СФР Югославия, често се назовават години на разцвет на югославската култура.

Братското сътрудничество между нашите две социалистически страни укрепва като изминат ден, тъй като нашето политическо, стопанско и културно ежидение е свързано с общите цели, с интензивните връзки, с нуждата от обмен на опит и умения — с асичко онова, което крепко държи ръка за ръка два съдени народа, търнали по един път на обществено развитие. Посещението, което не отдавна направи в нас президентът на СФРЮ Йосип Броз Тито, укрепи още повече взаимността и дружбата, които сътворяваме всеки ден.

В деня на националния празник на СФРЮ българският народ изразява още веднъж своите братски чувства към народите на Югославия, които изграждат своето светло социалистическо утре.

Ганчо САВОВ

ГОДИШНИЯТ ПЛАН — ИЗПЪЛНЕН

В сряда колективът на оцетната фабрика във Велико Търново, цех към Държавния винарски завод в Лясковец, се поздравя с хубава трудова победа.

Предсрочно беше изпълнен производственият план за последната година от Четвъртата петилетка. Внтусазиран от този успех, трудовият колектив реши да осигури за народното стопанство още 250 000 бутилки и 120 000 литра наливен оцет.

По този начин малобройният и сговорлив колектив ще изпрати 1965 година с изработена надпланова продукция за повече от 150 000 лева.

Н. Недев

В ПОДГОТОВКАТА ЗА ПРЕБРОЯВАНЕТО

ЗА ПРЕДСТОЯЩЕТО ПРЕБРОЯВАНЕ на населението и жилищния фонд в Свищов се извършва голяма подготовка. За контролори и преброятели са определени 140 души, предимно счетоводители, икономисти, нормировчици, учители и др.

Контролорите вече обхождат за първи път преброяемите участъци. Между тях се разгаря съревнование, което съдейства за по-добрата организация на преброяването.

Катедрата по статистика към ВФСИ и студентския научен кръжок по статистика, под ръководството на доц. Мутафов, се запознаха с механизма на преброяването и, когато започне кампанията, ще бъдат в помощ на преброятелите.

М. Марчева

ЕДНА ОТ НАЙ-ВАЖНИТЕ ЗАДАЧИ ПРД ОБЩИНСКИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ

в Камен е преброяването на населението и жилищния фонд. За тази цел тук е извършена добра подготовителна работа и пропаганда. Обявени са и награди за ония, които най-добре извършат своята работа по преброяването.

Г. Манев

ХОРА С ГОЛЕМИ СЪРЦА

ШОСЕТО от Елена за Нова Загора сече планината. Оттук се отбелязват пътят за Дрежета. Ето районът на Горското стопанство в Буйновци. Натоварени камиони с дърва и строителни материали непрекъснато сменят към равнината.

В Горското стопанство се въвежда пълна механизация. Затова секачите намаляха. Тук се срещат опитни майстори, прекарвали вече четиридесетте. Това са горски работници — хора с големи сърца.

Нерядко заснежават снегове, виелиците бушуват. Но работата не спира. Мъжете навият навущици, обличат ватени и потеглят към билото на планината. Работата под открито небе, сред високите бучи и зоричи, не бива да спира. От ранна сутрин до късна вечер кипи оприт труд.

Вечерта идва — тиха и ласкава. Секачите се заварят — бродясаи, с обветрени, обгорели лица. Стопят се край бумтащата пещка, пийват ракия, дълго вечерят и разговарят за изминалия ден. Някой прочита новини от вечерната вестник. Всички слушат. Няма скупка и тук, в безбрежната гора.

Излизва се седмичата. В събота секачите слизат към махалите при своите семейства, отиват да се порадват на децата си.

Така е винаги сред планината — и зиме, и лете. Нали трябва строителен материал, а през зимата гориво за всички? Това добре разбират хората с големите сърца.

Понякога има и неприятности. Не достига бензин, повреждат се машини. Но бригадите си помагат взаимно и работата продължава. Най-радостното е излизането на плана, въпреки неблагоприятните условия. В Горското стопанство има не една бригада с високи успехи — бригадата по въжната линия на Кирил Тодоров, извозвачката на Първан Добрев, секачите на Димитър Василев, Илия Крофеджиев, Георги Иванов и др.

Ал. БЪЧВАРОВ

Майсторството на килифарчени

Пепиниерството е основен отрасъл на ТКЗС „Трифон Сараилов“ в с. Килифарчево. От него произлизат 30 на сто от общите приходи на кооператива. С всяка година производството на първоначални обработени лозици се разширява. Само през тази година бяха обработени и изкопани 5 853 000 лозици от сорта Фитаска алба Ркашители. Пино шардоне и Италиански ризлинг.

И кооператори, и ръководители подпожиа максимално усилия за получаване на колкото се може

Д. Маринов
Г. Нешев

Кулинарна изложба

Работниците от ГТП „Наркооп“ в Елена през деня на своя празник организираха кулинарна изложба.

Показаните експонати бяха подготвени с много вкус и предизвикаха голям интерес сред многобройните посетители. В изложението сладкарски, кухненски и промишлени експонати се демонстрираха големият майсторство и умение на килифарчените работници от Елена.

К. Василев
от Общественият вестник на в. „Борба“ в Елена

Комунално-битовите услуги

В Горна Оряховица се разшири мрежата от отдели и работилници за услуги, като съществено се подобри качеството им. Тези резултати се постигат благодарение подобряване на материално-техническата база на отделите и работилниците при Промисления комбинат и трудово-производителните кооперации и повишената квалификация на работниците.

Докато през 1960 година обемът на услугите, извършвани на населението от Промкомбината и СИП „Комунални услуги“ възлизаша на 902 000 лева, то през 1965 година е предвидено да достигне за над 2 500 000 лева. Но наред с успехите се допускат и немалко слабости. На услугите все още продължава да се гледа като ато

роствена работа, защото ръководствата на предприятията се стараят да изработват готова продукция. Не са малко случаите, когато се чака с месеци за ушиване на костюм, рокля, балтон и др., а за поправка на дреха или изглаждане, просто трудно се намира работилница, която да извърши такава услуга. Често пък тези услуги са некачествени и скъпи. Такива слабости се срещат при поправка на телевизори, радиоапарати, перални и нагревателни уреди. За поправката пък на една пещка не може да се намери тухличка. Човек би дал по-добре за превоз от дома си до работилницата, отколкото за самата работа. Не са задоволени нуждите на гражданите от редица услуги, като поправка на шевни машини, брави, дребен инвентар, бурета, качета и др. Малко са и речките на дърва.

Във връзка с проучване нуждите на населението на Горна Оряховица, Градският комитет на Отечествения фронт проведе по нивови организации разговор с гражданите. Материалите, в които бяха отразени желанията на гражданите, послужиха на съвместната сесия на Градския народен съвет, Градския комитет на БКП и Градския комитет на Отечествения фронт, на който бяха взети решения за подобряване на битовите обслужвания.

Ив. ДЖИПОВ
от Общественият вестник на в. „Борба“ в Горна Оряховица

С грижите си за доброто поддържане на машините и приклича инвентар колективът на ремонтната работилница при ТКЗС в Михалци спести 5200 лева само от резервни части.

НА СНИМКАТА: Стругарят Трифон Маринов и Трифон Д. БУРНЕЗ

ОБЕКТИВНА НЕОБХОДИМОСТ

Новият начин на планиране и ръководство на народното стопанство се наложи като обективна необходимост за планово организиране на социалистическата икономика. Принципът на материална заинтересованост най-после получи, освен теоретическо, и практическо приложение. Той се превърна действително в оазис материална сила, която постави на по-високо ниво стопанската сметка.

Повече от година в Държавния винарски завод — Лясковец се прилага новият начин на планиране и ръководство на народното стопанство. Използуването на принципа на материална заинтересованост оказа своето въздействие върху производителността на труда, себестойността, печалбата и още повече върху трудовото възнаграждение на работниците и служещите. Коренно се измени съотношението на заплатите в сравнение с миналата година. През тази година средно месечната заплата на работниците е 89 лева срещу 77 лева през 1964 г. Това не е случайно явление. Сега всички са заинтересовани да се направят повече икономии от основни и спомогателни материали.

Отделът „Труд и работна заплата“ при завода има много работни при внедряването на новия начин на планиране. Има и още много да се направи за създаване на еднакво напрегнати трудови норми. Последните гарантират реална работна заплата, отговаряща на принципа „за

равен труд — равна заплата“.

Работната заплата при планирането на новата система зависи от крайния резултат, т. е. от печалбата. Това значи, че продукцията, която произвежда заводът, трябва да намира обществено признание и тогава крайният резултат — печалбата — ще бъде по-голям. Около 80 на сто от продукцията отива за износ, намира много добра оценка на международния пазар. За това говори фактът, че през 1965 година заводът няма рекламирана продукция и получи 83 златни и сребърни медала на международни конкурси за качествени вина.

Новият начин на планиране по естествен път въведе самоконтрола, който изключва излизането административна над работата на заетите в материалното производство.

Създаденият фонд „Разширение и техническо усъвършенстване“ е мощен дот за създаване на нови съоръжения и техника и за обновяване на съществуващите. Той е сигурна гаранция за разгръщане на рационализаторското движение, което, с въвеждането на новия начин на планиране и ръководство в завода през 1964 г., прилоби големи размери. При план 30 000 лева икономически ефект беше реализиран 75 852 лева. През тази година икономическият ефект е още по-голям.

От огромно значение е също създаденият фонд „Социално-битови и културни мероприятия“.

Със средствата от този фонд се направиха 12 добре обзаведени бараки за почивка край курорта „Дружба“. Сега предстои да се правят още. От негови средства започна строежът на физкултурен комплекс в завода.

Тези фондове, чиято размери зависят от стопанския резултат, увеличават и обновяват основните фондове на завода и увеличават реалната работна заплата на колективата.

Перспективното развитие на завода, увеличаване на общата промишлена продукция от 14 596 000 лева през 1965 г. на 28 200 000 лева през 1970 г. е добър основа за цялостното и напълно приложение на принципите на новия начин на планиране и ръководство.

Монтирането и пускането в експлоатация на втора линия за бутилиране на термообработени вина и завършването на строежа и влизането в експлоатация на цеха за шампанско вино ще увеличат броя на заетите работници. Това изисква здрава и стройна система на организация на труда, за основа на която ще послужи стопанската сметка и нейното пълно внедряване по цехове и смети.

При експериментирането на новия начин на планиране се проявиха, наред с многоото положителни страни, и някои неблагоприятни тенденции. Тук става въпрос за създадения допълнителен

лен данък оборота (глобален данък), за изходна база на койлго служи рентабилността от предходната година. При този начин на определяне, обаче, не се дължи сметка за динамиката на рентабилността през текущата година. Освен това до известна степен е пренебрегнат принципът на материална заинтересованост, тъй като от по-рентабилните предприятия се взема по-голям данък. Навярно този недостатък ще бъде разрешен с решаването на въпроса за ценообразуването

Друг съществен недостатък, който беше констатиран при прилагането на новата система на планиране, е наличието на известно олекотено при сключване на договорите за доставка на материали от висшестоящата организация. Това се проявява чрез факта, че все още не е предоставена достатъчна възможност заводът да се снабдява с материали от предприятия, които произвеждат само висококачествена продукция.

Колективът на Държавния винарски завод — Лясковец, като спазва напълно изискванията на новия начин на планиране и ръководство, до края на годината ще даде на народното стопанство съвкупна продукция за 1 400 000 лева.

Тодор ВАНЕВ
зам. гл. счетоводител при завода

Голям празник на албанския народ

СЛЕД ПРОДЪЛЖИТЕЛНА БОРБА с италианските и германските окупатори, на 29 ноември 1944 година, албанският народ извоюва своята свобода и тръгна по пътя на социализма.

Дълъг и трънлив път трябваше да измине албанският народ, докато стигне до тази победа. Както нашият народ, така и той 500 години пъшка под отоманско иго. И още в тези ранни години той срещна братско съчувствие от страна на българския народ — албански патриоти от Възраждането намериха у нас приятелство и гостоприемство и развиха активна политическа и културна дейност за пробуждане съзнанието на своя по-робен народ. Получил през 1912 година национална независимост, албанският народ попадна под време на собствените си аги и бейове. По-късно, дойде и окупацията на италианските фашисти. Те бяха прогонени, но мястото им заеха германо-фашистките окупатори. Албанският народ бе принуден да започне широко партизанско движение, което се разнасяше и укрепваше успоредно с победния марш на Съветската армия. И, когато Третият украински фронт започна настъпателна операция на Балканите, използвайки създамата се благоприятна обстановка, албанският народ, под ръководството на Албанската комунистическа партия, изгони наша-

ствениците.

Извоювал свободата си, албанският народ трябваше да започне борба с наследената пълна разруха в народното стопанство, с вековната изостаналост на своята страна. Фактически той трябваше да започне всичко отначало. И в този труден момент Съветският съюз му протегна братска ръка. Започна изграждането на такива крупни предприятия, като захарния завод в Малик, текстилната комбинат край Тирана, хидроцентрали „В. И. Ленин“ и „Карл Маркс“, нефтепреработвателния завод в Церик, циментовия завод във Влора, дървопреработвателния комбинат в Елбасан и други, които съставляват гръбнака на албанската индустрия. Кредитите за изграждането на тези важни обекти, са на сума 422 милиона рубли, които Съветският съюз оспроти през 1957 година. И в същност албанският народ получи тези преприятия като дар от съветските народи.

Започнаха коренни преобразования и в селското стопанство, началото на които бе поставено с провеждането на радикална аграрна реформа. В непродължителен срок селското стопанство бе кооперирано и съоръжено с модерна техника.

Така, в съвсем кратък исторически срок, албанският народ успя да превърне своята страна — една от най-изоста-

налите в Европа, в аграрно-индустриална страна.

Сериозни промени настъпиха и на културния фронт. Ликвидирана бе неграмотността сред населението, която достигаше до 85 — 90 на сто.

Албанският народ получи братска помощ и подкрепа и от другите социалистически страни, в това число и от нашата страна. Нашият народ, според възможностите си, оказва братска помощ на албанския народ в редица важни отрасли на народното стопанство. Обектите, изградени с помощта на наши специалисти, а някои от тях и съоръжени с наша техника, ще останат като трайни паметници на дружбата и сътрудничеството между двата народа. Много млади кадри получиха своята подготовка в наши висши учебни заведения.

Животът през изтеклите 21 години показва по безспорен начин, че укрепването на дружбата и сътрудничеството на Албания с братските социалистически страни отговаря на коренните интереси на албанския народ, на интересите на цялата социалистическа общност. Нашият народ от сърце се радва на успехите на албанския народ. В деня на неговия най-светъл празник той му пожелава нови успехи в строителството на социализма.

Стефан ЛАЧЕВ

НАКЪДЕ С ПОЛОВИНЧАТИ МЕРКИ

★ В ТКЗС—Горна Студена не е направено всичко за доброто преживуване на животните ★ Фуражът не се обработва ★ Малко се мисли за хората

ПРЕВАЛЯ ВЕЧЕ и ноември. Всеки момент зимата може да влезе напълно в своите права. Каквото е направено за подслоняване на животните — направено е. Онези, които добре са се погрижили, няма да се страхуват от студа и виелиците. Но на други, които все отлагаат от днес за утре, и сега не им стига времето да сложат нещата в ред. Първият сляг прибор набързо в помещениата животните на ТКЗС в Горна Студена. „Навън дойдохт нямаме“ — казват ръководителите и в думите им се чувства спокойствие и голяма доза гордост. Все пак има напредък — миналата година волове и телета мръзнаха до късна есен под навесите.

Но, като се приберат животните в оборите, това съвсем не означава, че всичко е свършено добре и че излизането ще мине благополучно. Преди месец и половина комитет от специалисти към Инспекцията за партия и държавен контрол е извършила щателна проверка на фермите в кооператива и своите констатации е изложила подробно пред Управителния съвет и специалистите в стопанството. Работата е започнала, но всичко е стигнало до средата. И щом стиснаха студовите, недъзите излязоха наяве.

Родилото помещение към краветофермата, освен че е изобрано неподходящо, едва сега се ремонтира. Някои от специалистите твърдят, че след два-три дни всичко ще бъде готово. Но този оптимизъм съвсем не почива на фактите. Досега са направени няколко боксове за телетата, оправена е канализацията. А трябва да се измаже, да се подмени стълбата, да се уплътнят вратите. Темпът, с който се работи сега, предполага най-малко още две-три седмици. А в същото това време за родилото помещение се използва оборт, където са настанени всички сухостойни

краве и новородени телета. Тук условията са крайно неподходящи, особено за телетата, които са почти на тъмно, защото прозорците са запълнени с балирана слама, за да се позатопли помещението.

Въпреки че комитетът е обърнал специално внимание на нуждата от по-добър ремонт на телчарника, почти нищо не е направено. Издигната е само преграда от бали в средата на помещението, за да се изолират по-малките телета от течението, което съществува. Но и тази стена още не е довършена. Влагата тук е твърде голяма, особено към площадката, където се хранят телетата. Там се събира вода, която трудно се оттича в канала, въпреки че телчарите се стремят да погсушават.

В стопанството е започнато строителство на овчарник за 600 овце. Той трябваше вече да подслони животните, но за съжаление това още не е станало. Вярно е, че работата е стигнала до покрива, но, ако не се избърза, голяма е вероятността овцете да си останат в старите овчарници, където има голяма пренаселеност.

Тук малко се прави за хигиенизиране и дезинфекция на помещениата. Нито един оборт не е измазан и дезинфекциран. Като че ли рядко се почистват и подовите. Лошо впечатление прави, че кравите са твърде замърсени, а това не може да гарантира добра хигиена на млекодобива.

Недостатъчно се мисли за хората, които работят в животновъдството. С изключение на една-две стаи, където животновъдите са сложили животни, всички други са в лошо състояние — замърсени, опушени, обичинени с паяжини, със стари плакати и лозунги. На много места печките са ржджиди, неремонтирани, на други липсват тръби, трети въобще нямат отопление и т. н. Никъде не се виждат екачени план-графи-

ци за продукцията, портрети на първенци, табла, дневни режими, дажбени таблици, които са неотложна необходимост за всяка ферма. Калта и влагата налагат да се осигурят ботуши, но това не е сторено.

Тази година кооперативът трябва да получи 743 000 литра краве мляко. Досега животновъдите са надолжи 650 000 литра. Съвсем ясно е, че до края на годината планът трудно ще се изпълни. Но всичко това ръководителите намират сякаш напълно в реда на нещата. Нали беше суша, измазаше достатъчно зелена маса, и на тази основа не търсят възможности да подобрят храненето. В кооператива има две фуражни площадки, но и двете не работят. Доскоро едната беше заета с пшеница, а другата — с тютюн. Така на животните сега се дава неприяна слама, без да се мисля, без да се прибавят минерални добавки, биоконцентрати, карбамид. Животните разровят сламата и я изхвърлят под окраката си. Нали сега има още карфиол, а доскоро имаше и зелен грах, защо да си правят труд хората и да обработват грубия фураж! Та през цялата зима кравите все слама ще ядат. „Караха ни в яслите да меласираме“ — говорят животновъдите, — а ние цели се обличаваме с маджун и спрехме“.

А хора да работят на фуражните площадки има. Само десет заявления са подадени пред Управителния съвет. Но решението все се отлага: да се свърши тази работа, да се прибере захарното цвекло, та тогава. А през това време животните тълчат сламата, с опота приемат карфиола, вместо да се пести и се разнообразява дажбата по-дълго, да се мисли за трудните месеци, които идват.

Несъмнено, с такива половинчати мерки зима не се среща.

П. ДИМИТРОВА

ГЪЛЪБОВ ДОМ

НАД ВИНОГРАД СКАТА МЕРА

Не изглежда смяна на парцели. Дошло му е времето — зима. Враните хукнаха да търсят плячката си из запустялата мера. Ала гълъбите, тези кротки птици, които се вият само над покривите на Виноград, сега се гущат настръхнали под стрехите. Дълго мръзнали те, загледали в бялата снежна пелена, докато прелетят един стар, проскубан гълъб — старейшината на ято и иззугукал:

— Спасени сте, деца мои! Намерих колая на презимуването.

— Стариц гълъб е мръдна, — отговорили повече на себе си младите пернати животинки с проточени шийки и едно немирно гълъбче гук-

нало над всички:

— Какво блънуваш ти бре, дякво? Къде не жеш да се приютиш през зимата, освен под стрехите!

— Нито съм мръдна, нито блънувам, — разперил криле стариц гълъб. — Я вижте отсрещна онази нова сграда. — Новата сграда! — спогледали се гълъбчетата.

— Ами, посочи с човка старейшината. Виждате ли, на това ще му сазват културен дом. Там ще прекарваме цялата зима. — Иа той прощупнал: — Иа откъде да се вмъкнем. Строителите още не са сляжели цялата дограма и има много дупки.

Отлетяло гълъбовото ято. Започнало да се вие на кръгове над ку-

турния дом и, когато са смрачило, през прозорците се намерило в салона.

— Чудесна квартира! — раззугукал се младите.

— Да живее стариц гълъб! Ура!

А старейшината отговаря важно:

— Да са живи и здрави строителите и местните ръководители, — казвайки да довършат докрай постройката.

— Ама — усмилна се един страхлив гълъб, — тук се промъкват някак си конспиративни. Нали за хора е направена тази сграда!

— Тук ще зимуваче и тук ще мътим, — зашепквал го стариц.

— Отговорите я се сетят, я не, да поставят дограмата. Все ще из-

тилетки.

И всяка вечер, когато селото се забули в мрак, ято гълъби се промъква тайно през зиналите прозорци и пеккарва нощта на завет.

Ала за бяла подушил ги един кооператор, наговорил още неколцина и дошли на сражение.

— Вни!... Да бягайте под стрехите!... Тази читалищна сграда не е направена за гълъби, а за нас.

— Успокойте се, човче, — излязъл важно напред стариц гълъб. — Докато дойде ред да стане за вас, има много време. Защо да пустее хубавата сграда! Така бе...

Млъкнали хорицата посрамени. Завершило сражението с победа на гълъбите. Мърморели в негодничи, ама кой да ги чуе.

ВАСИЛЕСКО

(По сигнал на Г. У.)

ДВА-ТРИ ЛАФА ЗА ТЕЛЕГРАФА

ТОИ, ТЕЛЕГРАФЪТ, другари, е измислен още от замандан време, когато телеграмите не са се чукали по норми, а за удоволствие гдето се казва, и на разпиките не са се отмятали да-та и часът на доставянето им. Хората са били значими свободни и в свободията си са се занимавали с разни измишления, като са мислили, че всичко, което измислят, ще служи само за удоволствие на поколенията.

Да им се ненадваш на идеята, значи. Сега няма да препускаме на коше да си натъртваме къчовите, няма да отклоняваме и гълъбчетата от преките им задължения. Кончатата ще си ги издям само за удоволствие, гълъбчетата ще си ги ядем само печени на скара, а телеграмките ще си ги чукаме от меките столчета и ето ти тебе чиста работа.

Чиста работа, ама, между нас казано, като че ли не е много чиста.

Между многото табла, диаграми и други уйдурми за една телеграфийска конференция във Велико Търново трябваше да се закачи показно и една чиста телеграма. Чиста в смисъл да е стигнала на другия край на жичката както майка й е родила.

Обясних на началника — тъй и тъй, викам, другарю началник, пусни един препис от една телеграма, а оригиналното ми го дай да го сложим в рамка, че да затворим устата на душманите.

— Дадено бе, — вика началникът, — хей там има една камара, изберете си каквато си искате.

Измежду тях има едни, гдето сме прервали по два-три пъти с-

същите на населението и пак не можем да ги улчим за кого са. Има и други пък, от които младите идат да си избират модерни имена за бебетата.

Имаме всякакви, а на всяка отгоре оправдателна бележка, защото си почина, а не си замисляла по работата. На коя „Адреса не верен“, на коя „Личето го няма“, а на всичките отгоре някой с червено мастило беше добавил: „Личава се от премиялно“.

Едно време апаратът на Морз бъркаше „триш“ с „мекшиш“ — телеграфистите виновни. Сега по телефона току пращат хората за зелен хайвер — „Ела на рожден ден на прасито“, то било на Крсито, пак ние кривим.

Ех, че имаме и две някоя машинка, гдето на две букви трета или я изпусне, или сложи някоя ни в клин ни в ръкав, че да те е срам да го прочетеш, ама да не вземем да ги бракуваме тез телеграми и да ги продаваме с намалени цени. Амчи тоз план тогаз, кой ще го изпълнява? Малко ли дефектни стоки има да се продават на редовни цени? Ами плащат си ги най-добре без рекламациите хората и като излезе веднаж от магазин, връщане няма.

А пък ние нашите клиенти сме ги разглезили. Ще даде петдесет шестдесет стотинки за една телеграма, а подире пет месеца ще се урашиса из пощата курури да намира и, докато не съдират барем двама-трима от службата заради него, не се пръждосва.

Ама уйдисват им началниците, че за тъй се качат на главните ни. Я на неоновите реклами по магазините половината букви ги

няма, ама четат си ги кой колко му позволява образованието и ду-ма не обелват. А при нас, на какво прилича — дадеш му телеграма с две-три букви по-малко, оплакване, казание, като че ли яйда ексим му даваш. Дадеш му друга пък с две-три букви повече, пак оплакване, пак наказание, като че ли ше приде с тях. Да-деш му трета, с някой ден закъснение, пак оплакване, пак наказание, като че чака с телеграма да му съобщат да снемем мялното от огъня, че да не изкпни. Хей, махнат народ се навъди! Имали сме били нови машинки и небивало тий таз работа, че ставали много частни и държавни зяндъци. Та баш защото са нови я, няма да вземем да ги изхвърлим на боклука, затова че им била паднала по някоя буква.

А и кажете ми как да ги отстраняваме тез курури, на кого да ги качим, като и на съвещанията не се гледа чисто професионално. Провеждаме съвещание на телеграфа, за което стана реч в началото на това писание, а надолзи от всичките служби, че и гражданци поканили да няма на кого прашинка да хвърлиш. Я да не направя една конференция само на телеграфа без присъствието на странични лица, пък си струват сеир тогава. Ако не се изкараме най-добрите в професията — залагам една ярна телеграма.

БАЧО КОЛЮ

Справочник на читателя

КИНО

Градските кина в окръга от 29 ноември до 5 декември ще проектира следните филми: „Девети септември“ — Велико Търново; „Херкулес“ — „Искра“ — Велико Търново; „Херкулес“ — „Трудов фронт“ — Велико Търново; „Баскетболната игра“ — „Докон обект“ — „Алено Константин“ — Свищов; „Следа в океана“ — „Анадемия“ — Свищов; „Неспособен дом“ — „Напредък“ — Горна Оряховица; „Човек минава през стената“ и „Покъшене“ — „М. театър“ — Павликени; „Лисици в Аласка“ и „Покъшене“ — „Хр. Ботева“ — Лясковец; „Оплакването на Монмартър“ и „Моля, оплакването на юнците“ — „Хр. Ботева“ — Елена; „Късче небе за трима“ и „Кармен Джонс“ — „Коста Стоянов“ — Полски Тръмбеш; „Съдът на лудите“ и „Моля, оплакването на юнците“ — „Хр. Ботева“ — Велико Търново; „Професионално кино — гара Горна Оряховица“ — „Варабаните на съдбата“ и „Ключовете от небето“.

ТЕАТЪР

Драматичният театър „Константин Исидоров“ — Велико Търново гостува с „Изпитание“: на 30 ноември (вторник) в Ресен, на 1 декември (сряда) в Свищов, на 2 декември (четвъртък) в Горна Студена, на 3 декември (петък) в Горна Оряховица и в събота и неделя във Велико Търново.

КОМПЕРТИ

Русенската филхармония — на 29 ноември в салона на театъра — Велико Търново; Концерти на Емил Димитров — на 30 ноември в Дома на народната армия — Велико Търново, а на 1 декември в Горна Оряховица; Бургаска естрада — на 1 декември в Павликени, на 2 декември в Ресен, на 3 декември в Свищов и на 4 декември в Дома на народната армия — Велико Търново.

ПРОДАВАМЕ КЪЩА, опразване на „Иван Пашов“ 24 В. Търново, тел. 62-04-Христос.

ТПК „МЕТАЛ“ — Велико Търново

ТЪРСИ

радиотехници от V до VII разред. Постъпване веднага. Заплащане по зделно-разрядната система.

1-1

СП „Комунални услуги“ — гр. Лясковец

ТЪРСИ

ЕЛ. МОНТЪОРИ от III до VI разред 5 работника. Постъпване веднага. Справка: Предприятието тел. 4-80-51 и 4-80-52.

1-1

ДЪРЖАВНО АВТОМОБИЛНО ПРЕДПРИЯТИЕ — КЛОН ТРЯВНА

ТЪРСИ

оксигенист над пети разред и монтьори от втори до седми разред. Заплащане по тарифните таблици. Справки при „Личен състав“.

1-1

57)

Иохан забеляза, че Хаген тайно го наблюдава и, като завържеше разговор, не толкова се замисляше над думите, които произнасяше Вайс, колкото внимателно слушаше, как произнася тези думи.

И Вайс, от своя страна, тайничко също наблюдаваше внимателно Хаген. Личето на пруска винаги оставаше неподвижно, мраморно-студено, но пламчетата в очите... Следейки изражението на очите на Хаген, Вайс забеляза, че зениците му ту се разширяват, ту се свиват, макар осветлението в палатата да не се променяше. Значи, празният бръмж с Вайс нещо възбужда, вълнува Хагена. Възбужда?

Вайс се държеше с пределна предпазливост. И скоро се убеди, че и Хаген тъй се отнася към него. Хаген съвсем се поправи и ходеше из палатата и по коридорите. Очевидно, не го изписваха, защото обер-медицинската сестра беше взела мерки по-дълго да задържи този красавец с фигура на Аполон и с кривави светли коси, които той понякога мидостно и разрешаваше да срещи. Възможно е да е изгългил обещанието си: Елфрида сега, летици и застане, с робска покорност изпълняваше всичко, което с шепот заповядваше този придоха.

Иохан, изпитвайки непонятно смущение, се обърна към стената, затвори очи...

Целия ден Хаген не обръщаше внимание на Иохан. А вечерта, когато пушеше край отвореното прозорче, изведнаж му каза с някаква многозначителна интона-

роман от светския писател Вадим Кожевников

Иохан отдавна вече можеше да ходи, но беше много слаб и, за да укрепи по-бързо, започна тайно да прави зарядка сутрин, когато всички още спяха. Но по-падна в клопката.

Веднаж, както обикновено, в ранни зори старателно правеше на своето легло гимнастически упражнения и изведнаж го прониза соковащото усещане за някаква невидима опасност. Иохан замре и веднага срещна погледа на Хаген: той също не спеше, лежеше, опирайки се на лактите, и внимателно следеше Иохан. Личето му беше суворово не презрително, не по-сороко дружелюбно.

Иохан, изпитвайки непонятно смущение, се обърна към стената, затвори очи...

Целия ден Хаген не обръщаше внимание на Иохан. А вечерта, когато пушеше край отвореното прозорче, изведнаж му каза с някаква многозначителна интона-

бръснатата си страна. Елфрида благоговейно долепи устни до нея, засия с цялото си сито, млечнобяло лице.

След този случай Хаген избягваше не само да говори с Вайс, но и да среща с него погледа си, даже не поглеждаше към него.

Кой е все пак той, този Хаген? Провокатор, комуто е поръчано да разобличи Вайс и да го предаде на гестапо? Значи, Хаген или е опитен шпионин, или...

Колкото и да размишляваше Иохан, както и да наблюдаваше Хаген, нищо не можеше да установи и живеше сега в постоянно тревожно очакване.

Хаген излизаше от вечерта, връщаше се в палатата на разсъмване и спеше до обед. И Елфрида, пренебрегвайки всякакви срам, изискваше всички да пазят пълна тишина, когато спи ефрейтор Хаген.

Така измина седмица. И Хаген изведнаж каза на Иохан, че неговата Елфрида се е сдобила с коняк и ги кани и двамата на вечеря.

Вечерта той без чуване отвори вратата в стаята на Елфрида. Тя с нетърпение очакваше зад наредената маса. Седнаха. Елфрида с молитвено благоговение гледаше своя поводител, който командуваше тук така, както ефрейторът командуваше войници на плаца. Но, като сръбна, Хаген омекна и, като постави ръка на коляното на Елфрида, нежно й разреша да му опинва пръстите. А сам се отдале на спомени, затрогаваше си спомняше за ученическите години. Той разказваше за своя

учител Клаус, осмиваше навиците му, маниера да разговаря, да поучава, повтаряше любимите му изречения. И високо се смееше, но при това сериозно поглеждаше към Вайс, сякаш очакваше от него нещо, сякаш Иохан трябваше нещо да разбере.

И изведнаж Иохан разбра. Въобще не за никакъв там Клаус говори Хаген, а за началника на отдела Барнхейм. Е да, за него! Та нали това са неговите маниери и навици. Той винаги реже чигарата на половина, за да пуши по-малко. Някога е бил прострелян белия му дроб. И това също е негов афоризъм: „Вечни биват само автоматическите писалини, но и те отказват, когато е нужно да се разпишеш за получаване на наказание“. Той винаги говори: „Понятието за дълг — това е и сумата, която ти си заел и трябва да върнеш, и онова, което ти си задължен да направиш, за да бъдеш човек, а не обикновена фигура с пагони“. А това е най-любимото му: „Посееш ли постыбка — ще пожънеш навик, посееш ли навик — ще пожънеш характер“.

Иохан развълнувано, радостно даже прекъсна Хагена и заключи: — „Посееш ли характер — ще пожънеш съдба“.

Н. на Хаген не се хареса необикновената досетливост на Иохан. Като го погледна из под вежди, той предложи:

— Дай да пием. — И упрекна Елфрида: — Би могла да покажиш някоя, макар и фолксийд. А то седи ефрейторът и, като те гледа, се облизва.

Елфрида бързо скочи. Хаген я задържа:

— Добре, следващия път... След известно време, като се почувствува излешен, Иохан стана. Хаген каза:

— Почакай, ще се върнем в палатата заедно.

После те двамата ходиха по болничния двор: войникът от въгрешната охрана, комуто Хаген даде недоизпитан коняк, им разреши да се поразходят.

Елфрида бързо скочи. Хаген я задържа:

— Добре, следващия път... След известно време, като се почувствува излешен, Иохан стана. Хаген каза:

— Почакай, ще се върнем в палатата заедно.

После те двамата ходиха по болничния двор: войникът от въгрешната охрана, комуто Хаген даде недоизпитан коняк, им разреши да се поразходят.

Алексей Zubov принадлежеше към ония щастливи натури, чието душевно здраве само по себе си украсява живота в разнообразни тонове.

Уверен в това, че животът е щастие, движен от любовитство и любовознателност, той изпробва доста професии.

Едва се обявила мобилизация за някакъв строеж, той първи пожелава да отиде там, на чайгундия и участък, увлечен от жаждата за нови места, от провърката за здравината на самия себе си.

Но шом строежът загубваше характера на героичен шум и периода на лишения и трудностите оставаше назад, той започваше да тъгува, да скача и се превръщаше на нов обект, където обстановката изискваше от

всеки готовност за подвиг.

Природният дар за общителност, искрена доброжелателност, приветливост, умението леко да понася негодите и трудностите, самоотверженото отношение към другарите и пълното пренебрежение към грижите за собствените блага бързо му завоюваха уважителното разположение на хората, които той ценеше повече от всичко на света.

Той беше правдив до безкак-тност и в този смисъл безжалостен към себе си и другите. И ако някога загубваше власт над себе си, то е само в стълкновение с грубата лъжа; веднага го овладяваше гневна, отчаяна ярост.

При всичко това той беше снисходителен към хорските слабости и винаги умееше да ги види откъм смесната страна.

Около две години Zubov работи в тракторен завод, където в един от цеховете произвеждаха танкове. Тук работеше под ръководството на бригадир немец-политемигрант, който доведе училищните му познания по немски език до степен на съвършенство.

Той стана да предаде на своя спомощник всички нал-тънкти отенени на берлинското произношение. И сега сам се наслаждаваше, слушайки безукорната му немска реч.

(Следва)

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново, ул. „В. Левски“ № 11 ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор 24-58; Зам. гл. редактор 25-26; отдел „Политичен живот и пропаганда“ — 25-27; отдел „Селскостопанския“ — 31-25; Счетоводствено — 63-78; канцелария и фотосътрудник 24-59; коректори и текущ редактор 24-89.